

(2004/C 78 E/0714)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3903/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(17. december 2003)

Om: Positiv særbehandling af det gældsramte italienske parti Democratici di Sinistra (DS)

I 1996 indledte det italienske parti Democratici di Sinistra et projekt, der skulle rette op på partiets økonomi, ved hjælp af selskabet Beta Immobiliare, som formelt blev oprettet i 1995 til »opkøb, bebyggelse, forvaltning, ombytning og til salg af ejendomme og ejendomsrettigheder af enhver slags«. I tråd med denne målsætning overdrog de lokale partiafdelinger i DS et stort antal ejendomme til selskabet Beta Immobiliare, der ved salg af disse ejendomme skulle skaffe penge til at rette op på underskuddet i partiet. Denne »indkasseringsplan« slog imidlertid fejl. En af kreditorerne er Monte dei Paschi di Siena. I forbindelse med de fire lån, som denne bank har ydet DS, er 27 afdrag ikke betalt svarende til en uindfriet gæld på flere millioner euro. Selv om det drejer sig om en klækkelig sum penge, lader det ikke til, at bankledelsen fra Siena vil kræve sit tilgodehavende betalt, og heller ikke Banca d'Italia, der er det tilsynsførende organ, har grebet ind. Hertil kommer, at DS's formand Piero Fassino for nylig — for at afhjælpe denne situation — har anmodet om at få eftergivet 50 % af den samlede gæld. Selv om der endnu ikke er nogen formel accept af forslaget, forholder bankerne sig uden tvivl positivt til ideen.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Normalt griber bankerne ind over for en kunde, der er bagud med betalingen, allerede ved andet ubetalte afdrag — i dette tilfælde er der derimod ikke truffet nogen foranstaltninger. Mener Kommissionen ikke, at dette strider imod princippet om ligebehandling af forbrugerne, når der ydes positiv særbehandling til magtfulde organer, mens privatpersoner pålægges endog meget høje rentesatser, afkræves omkostningsgebyrer ved enhver banktransaktion og pålægges samtlige økonomiske konsekvenser af en eventuel betalingsrestance?
2. Kan Kommissionen oplyse om EU's lovgivning på bankområdet især med henblik på forbrugerbeskyttelse i relation til kreditinstitutter?
3. Kan dette ses som et eksempel på fænomenet »overdreven gældsstiftelse«, som Det Økonomiske og Sociale Udvalg flere gange har omtalt i sine udtalelser og forsøgt at få Kommissionen til at skride ind over for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. februar 2004)

De problemstillinger, som det ærede medlem nævner, falder uden for Fællesskabets beføjelse.

Da de involverede parter ikke er fysiske personer, der handler uden for deres forretningsmæssige eller erhvervmæssige aktiviteter, gælder EF-bestemmelserne vedrørende forbrugerbeskyttelse, som det ærede medlem refererer til, ikke.

(2004/C 78 E/0715)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3910/03**af Amalia Sartori (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. december 2003)

Om: Ulykker i hjemmet og hjemmet som arbejdsplads

Antallet af ulykker, der sker i hjemmet, er steget i foruroligende grad ikke bare i Italien, men også i andre lande.

Statistiske data viser, at over 3 millioner mennesker hvert år kommer til skade i hjemmet. Heri indgår over 7 000 dødsfald. Verdenssundhedsorganisationen påpeger, at denne type ulykker, som rammer alle uanset alder, i de udviklede lande er den vigtigste dødsårsag blandt børn, selv om de den værst ramte gruppe er husmødrene.

Der er forskellige årsager til ulykkerne i hjemmet. En del af dem skyldes uopmærksomhed, ligegyldighed, utilstrækkeligt kendskab til og/eller manglende overholdelse af sikkerhedsforskrifter og farlige apparater eller kemiske stoffer i hjemmet, men også og måske først og fremmest en utilstrækkelig sikkerheds- og forebyggelseskultur.

I betragtning af at husmødrene udgør en gruppe arbejdstagere, som ofte ikke er beskyttet så meget, som de burde være, kunne det være en løsning af stor betydning at betragte hjemmet som en »arbejdsplads« i modsætning til, hvad der er fastsat i Rådets direktiv 98/24/EF⁽¹⁾ om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser.

Den italienske lov 493 af 3. december 1999 om sundhedsbeskyttelse i boliger og forsikring mod ulykker i hjemmet⁽²⁾ sidestiller derimod hjemmet med en arbejdsplads.

Hvad ager Kommissionen at gøre i denne forbindelse?

Kan der efter Kommissionens opfattelse træffes en foranstaltning til fordel for husmødrene svarende til den italienske lov?

⁽¹⁾ EFT L 131 af 5.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Den italienske statstidende nr. 303 af 28. december 1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(19. januar 2004)

Kommissionen er ligesom det ærede parlamentsmedlem foruroliget over de mange ulykker i hjemmet.

Bestemmelserne om beskyttelse af arbejdstagerne på arbejdspladsen er fastsat i Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾ og de dertil knyttede 17 særdirektiver, som er vedtaget i overensstemmelse med rammedirektivets artikel 16, stk. 1. I henhold til artikel 3 i direktiv 89/391/EØF forstås ved arbejdstager »enhver person, som en arbejdsgiver har i sin tjeneste, herunder praktikanter og lærlinge, bortset fra hushjælp«. Husmødre, der jo ikke er i en arbejdsgivers tjeneste, jf. ordlyden i direktiv 89/391/EØF, falder derfor ikke ind under anvendelsesområdet for dette direktiv eller dets særdirektiver, herunder navnlig Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser⁽²⁾, der nævnes af det ærede parlamentsmedlem.

Medlemsstaterne har selvfølgelig mulighed for at vedtage særlige bestemmelser om beskyttelse af husmødre mod sundheds- og sikkerhedsrisici. Det eksempel, der omtales af det ærede parlamentsmedlem, nemlig den italienske lov nr. 493 af 3. december 1999 om sundhedsbeskyttelse i boliger og forsikring mod ulykker i hjemmet, er meget interessant i den forbindelse og vil eventuelt kunne udgøre et eksempel til efterfølgelse for andre medlemsstater.

Da fællesskabslovgivningen om sundheds- og sikkerhedsbeskyttelse er baseret på EF-traktatens artikel 137, i henhold til hvilken der kun skal vedtages minimumsforskrifter om beskyttelse af arbejdstagere, agter Kommissionen imidlertid ikke at træffe specifikke fællesskabsforanstaltninger med henblik på at sidestille hjemmet med en arbejdsplads.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ EFT L 131 af 5.5.1998.